

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4CoE/11/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712204137
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3712204137.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v exekučnej veci oprávneného mal. A. S., bytom u matky, v konaní zastúpeného Q. A., Z. S. a F. A. N., pracovisko A., zastúpeného matkou W.H., bytom W. XXX, zastúpenou advokátom Mgr. S. U., so sídlom A. N., Y. X/X, proti povinnému A.H., bytom W. XXX, t.č. bytom A., O. XXXX/XX, zastúpenému Advokátskou kanceláriou S., s.r.o., so sídlom A., Ul. 1 mája XXXX/X, o vymożenie zameškaného výživného vo výške 150 Eur a bežného výživného s príslušenstvom, na odvolanie oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica, č. k. 7Er/353/2012-129, zo dňa 24. novembra 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku I. z r u š u j e .

Uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku II. p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa výrokom I. vyhlásil exekúciu za neprípustnú a vo výroku II. ju zastavil. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že oprávnený podal dňa 27.03.2012 na exekútorický úrad návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému na vymożenie zameškaného výživného vo výške 400 Eur a bežného výživného po 200 eur mesačne počnúc mesiacom máj 2012 a trov exekúcie. Poverením č. 5306*063074 zo dňa 18.04.2012 súd prvého stupňa poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na základe rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 10P/57/2011-32 zo dňa 03.11.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6CoP/5/2012-54 zo dňa 14.02.2012. Uznesením č.k. 7Er/353/2012-40 zo dňa 30.07.2012 tamojší súd v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 23CoE/348/2012-51 zo dňa 15.01.2013 vyhovel námietkam povinného v časti o vymożenie zameškaného výživného vo výške 250 eur a uznesením č.k. 7Er/353/2012-59 zo dňa 01.02.2013 v tejto časti exekúciu s právoplatnosťou dňa 18.02.2013 zastavil. Tamojší súd uznesením č.k. 7Er/353/2012-63 zo dňa 20.03.2013 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti predmetnému uzneseniu podal oprávnený odvolanie. Krajský súd uznesením č.k. 4CoE/149/2013-88 zo dňa 28.02.2014 uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie za účelom opätovného rozhodnutia po ustanovení kolízneho opatrovníka maloletému. Písomným podaním zo dňa 29.01.2013, ktoré bolo súdu doručené dňa 30.01.2013, podal povinný návrh na zastavenie exekúcie, ktorý odôvodnil tým, že zaplatil všetko zameškané výživné a bežné výživné platí v stanovených termínoch. Priložil fotokópie dokladov preukazujúcich vklad hotovosti na účet matky mal. oprávneného v banke.

Písomným podaním zo dňa 22.02.2013, ktoré bolo súdu doručené dňa 25.02.2013, sa k námietkam vyjadrila matka mal. oprávneného, ktorá uviedla, že nesúhlasí s návrhom povinného na zastavenie exekúcie a žiada, aby exekúcia ďalej pokračovala. Uviedla, že povinný začal včas platiť bežné výživné až v priebehu tohto exekučného konania, a to až od mája 2012, hoci exekučné konanie začalo v marci 2012. Písomným podaním zo dňa 28.04.2014 sa k návrhu povinného na zastavenie exekúcie vyjadril

kolízny opatrovník, ktorý uviedol, že na základe pohovoru s matkou dňa 25.04.2014 bolo zistené, že otec si svoju vyživovaciu povinnosť začal v priebehu exekučného konania riadne plniť, avšak poukázal na tú skutočnosť, že nemá žiadnu záruku, že povinný bude platiť výživné na oprávneného riadne a včas aj po zastavení exekúcie. Povinný bol vyzvaný na preukázanie pravidelného riadneho a včasného platenia výživného za obdobie od vydania zrušeného uznesenia súdu prvého stupňa, pričom povinný predložil doklady o platení výživného v predmetnom období. Písomným podaním zo dňa 18.8.2014 sa k písomnostiam preukazujúcim plnenie výživného vyjadrila matka maloletého oprávneného, ktorá opätovne uviedla, že s návrhom povinného na zastavenie exekúcie nesúhlasí. Kolízny opatrovník v písomnom podaní zo dňa 26.8.2014 uviedol, že vzhľadom na to, že otec maloletého si riadne plní vyživovaciu povinnosť, exekučné konanie je za daných okolností neopodstatnené a nie je v záujme mal. oprávneného.

Súd prvého stupňa konštatoval, že má z listín predložených povinným za preukázané, že povinný uhrádza bežné výživné v hotovosti vkladom na účet matky mal. oprávneného riadne a včas. Uvedenú skutočnosť potvrdila aj matka mal. oprávneného vo svojom vyjadrení zo dňa 22.02.2013 a v odvolaní proti uzneseniu tunajšieho súdu č.k. 7Er/353/2012-40 zo dňa 30.07.2012. Súd má za preukázané aj, to, že povinný uhrádzal výživné aj po zrušení rozhodnutia o zastavení exekúcie. Po zohľadnení uvedených skutočností súd dospel k záveru, že skutočnosť, že povinný zaplatil vymáhané zameškané výživné a preukázal, že posledných 26 mesiacov uhrádza bežné výživné riadne a včas, je dôvodom, pre ktorý exekúciu nemožno ďalej vykonávať. Vzhľadom na skutočnosť, že povinný preukázal, že si svoju povinnosť, na vykonanie ktorej sa vedie predmetná exekúcia, plní a je možno predpokladať, že si ju bude plniť ďalej dobrovoľne, súd zastavil exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. g) Ex. por.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený, zastúpený matkou, a žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietne. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania z titulu trov právneho zastúpenia. Namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a svojim postupom odňal možnosť účastníkovi konať pred súdom. Čo sa týka rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú, bol toho názoru, že toto rozhodnutie súdu je nesprávne, pretože keby bola exekúcia neprípustná, nemohla by byť vôbec začatá, a ak už bola začatá, nemohlo by v nej byť už nikdy pokračované. Poukazujúc na znenie ust. § 62 ods. 1 zákona o rodine, a na existenciu exekučných titulov, mal oprávnený za to, že niet zákonného dôvodu na to, aby súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Rovnako považoval za nesprávne a nezákonné rozhodnutie súdu o zastavení exekúcie. V čase podania návrhu na vykonanie exekúcie, ako aj pred jeho podaním, platil povinné výživné nielen v nesprávnej výške ale aj oneskorene. Povinný začal platiť výživné v správnej výške a včas až pod tlakom prebiehajúceho exekučného konania, a oprávnený nemá žiadnu záruku, že povinný bude výživné platiť riadne a včas. Namietal tiež skutočnosť, že povinný neplatí výživné osobne, ale prostredníctvom svojej priateľky. Hoci povinný zadal vo svojej banke trvalý príkaz na platby výživného, tento trvalý príkaz môže povinný kedykoľvek zrušiť. Vedenie exekúcie pre bežné výživné je v záujme maloletého oprávneného, a to aj z dôvodu zlého zdravotného stavu matky maloletého. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti so zastavením exekúcie nesúhlasil, bol toho názoru, že exekúcia je vedená dôvodne a je jediným prostriedkom zabezpečenia riadneho platenia výživného povinným na maloletého oprávneného.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril povinný, a žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdil ako vecne správne, a oprávneného zaviazal zaplatiť trovy odvolacieho konania. Namietal, že nie je žiaden legitímny dôvod na to, aby bolo v začatej exekúcii pokračované. Subjektívne hodnotenie matky maloletého nemôže byť právne relevantným argumentom na to, aby sa ďalej pokračovalo v exekúcii, pretože je nesporné, že povinný si svoju vyživovaciu povinnosť plní riadne a včas. Peniaze na účet matky maloletého vkladá priateľka povinného z dôvodu, že povinný je často mimo územia Slovenskej republiky. Poukázal aj na vyjadrenie kolízneho opatrovníka zo dňa 26.08.2014, v ktorom konštatuje, že exekučné konanie je neopodstatnené a nie je v záujme maloletého oprávneného.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu a dôvodov podaného odvolania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné.

Podľa ust. § 80 Exekučného poriadku v platnom znení na návrh povinného môže súd zastaviť exekúciu zrážkami zo mzdy (§ 57 ods. 2), ak sa zrážky vykonávajú už len na bežné výživné a možno predpokladať, že povinný bude výživné plniť ďalej dobrovoľne. Proti tomuto rozhodnutiu je odvolanie prípustné.

Podľa ust. § 101 Exekučného poriadku na návrh povinného môže súd zastaviť exekúciu prikázaním pohľadávky z účtu v banke, ak sa odpisovanie pohľadávky vykonáva už len na bežné výživné a možno predpokladať, že povinný bude výživné plniť ďalej dobrovoľne. Proti tomuto rozhodnutiu je odvolanie prípustné.

Podľa ust. § 57 ods. 2 Exekučného poriadku exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona.

Z ustanovenia § 57 ods. 2, § 80 a § 101 Ex. por. vyplýva, že súd môže zastaviť exekúciu na návrh povinného, hoci pohľadávka ešte nebola celá uspokojená a existuje preto zákonný podklad na ďalšie pokračovanie v exekúcii, pričom zákon predpokladá 3 základné podmienky, a to návrh povinného, exekúcia sa vedie iba v prospech bežného výživného a existencia predpokladu dobrovoľného plnenia vyživovacej povinnosti. Skutočnosť, že povinný návrh na zastavenie exekúcie podal a exekúcia sa vedie už len na bežné výživné sú nesporné. Pri zisťovaní predpokladu, že povinný bude naďalej bežné výživné hradiť dobrovoľne treba brať do úvahy celkové správanie povinného, jeho prístup k plneniu si ostatných platobných povinností, pričom rozhodnutie o zastavení exekúcie je vecou voľnej úvahy súdu. Je nepochybné, že exekúcia v danej veci začala v marci 2012, pričom povinný uhradil zameškané výživné v máji 2012 a od mája 2012 uhrádza riadne aj bežné výživné, čo odôvodňuje záver, že povinný bude v budúcnosti riadne a včas plniť svoju vyživovaciu povinnosť. Okrem toho ďalším vedením exekúcie dochádza k navyšovaniu trov exekúcie, pričom táto skutočnosť môže byť práve na ujmu maloletého dieťaťa.

V preskúmvanej veci je exekučným titulom rozsudok Okresného súdu v Považskej Bystrici zo dňa 03.11.2011 č.k. 10P/57/2011-32 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14.02.2012 č.k. 6CoP/5/2012-54. Poverenie na vykonanie predmetnej exekúcie č. 5306 063074* bolo súdnemu exekútorovi udelené Okresným súdom Považská Bystrica dňa 18.04.2012. Podaním doručeným Okresnému súdu Považská Bystrica dňa 30.01.2013 povinný navrhol exekúciu zastaviť z dôvodu, že riadne uhradil svoj záväzok zaplatiť zameškané výživné a bežné výživné platí v stanovených termínoch. Zákonná zástupkyňa oprávneného vo vyjadrení k návrhu povinného uviedla, že s návrhom povinného nesúhlasí a namietala rovnaké skutočnosti, aké uviedla v odvolaní proti napadnutému uzneseniu.

Z obsahu spisu, vyjadrení účastníkov konania, ako aj samotného návrhu povinného na zastavenie exekúcie má odvolací súd za preukázané, že exekúcia v danej veci sa vedie pre bežné výživné. Exekučné konanie sa v danej veci začalo podaním návrhu na začatie exekúcie súdnemu exekútorovi dňa 27.03.2012. Povinný v priebehu exekúcie uhradil zameškané výživné v plnej výške, a od mája 2012 riadne a včas uhrádza bežné výživné. Odvolací súd má za to, že v predmetnej veci nie je predpoklad, že povinný v budúcnosti nebude dobrovoľne plniť vyživovaciu povinnosť vyplývajúcu z exekučného titulu.

K zastaveniu exekúcie pre bežné výživné v zmysle ustanovenia § 80 a § 101 Exekučného možno prikrčiť len v prípade, keď všetky okolnosti najmä z predchádzajúceho obdobia, ktoré súvisia s platením výživného odôvodňujú záver o tom, že povinný bude vždy rešpektovať rozhodnutia súdov o výživnom a svoju vyživovaciu povinnosť bude plniť riadne a včas. Po preskúmaní všetkých rozhodujúcich skutočností má odvolací súd za to, že boli naplnené podmienky pre zastavenie exekúcie podľa ustanovenia § 80 a § 101 Exekučného poriadku.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v zmysle vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení sú splnené podmienky na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku.

Súd prvého stupňa však nepostupoval správne, keď vo výroku I. napadnutého uznesenia exekúciu vyhlásil za neprípustnú v zmysle § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku. Nakoľko súd prvého stupňa takto rozhodol bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané neexistovali, odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku I. zrušil.

Nakoľko má odvolací súd za to, že v zmysle vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení sú splnené podmienky na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku, poukazujúc na znenie ust. § 80 a § 101 Exekučného poriadku, uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku II. podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O trovách konania rozhodol odvolací súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia. Rozhodol podľa § 251 ods. 4, § 224 ods. 1, § 146 ods. 1 písm. c) a § 151 ods. 1 O.s.p. a povinnému náhradu trov konania nepriznal napriek tomu, že bol v konaní úspešný, a to z dôvodu, že konanie bolo zastavené.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.